

Latviešu Apvienībai Austrālijā un Jaunzēlandē 65!

Uz Latviešu Apvienības Austrālijā un Jaunzēlandē (LAAJ) apaļo jubileju Melburnā bija ieradusies ciemiņi un apsveicēji no tuvienu un tālienes. Vistālāk, laikam, bija ceļojis goda viesis - PBLA priekšēdis Jānis Kukainis. Publicējam viņa runu.

Cienījamās dāmas un kungi!

Sirsniņš paldies jums visiem, kas esat šeit kopā nākuši, lai kuplinātu LAAJ 65. gadu atceres sarīkojumu. Prieks šeit būt, jūtos patiesi pagodināts, ka tiku aicināts. Ar pārtraukumu, šis ir mans vienpadsmitais gads PBLA priekšēdža amatā. LAAJ vienmēr ir norīkojusi kompetentus cilvēkus uz PBLA valdi ar kuriem esmu varējis mērķtiecīgi kopā strādāt. To varu īpaši teikt par manu, pirms sešiem mēnešiem ievēlēto vietnieci, Kristīni Saulītes kundzi. Viņa ir glīta un līdzjūtīga dāma bet, man galvenais, tieša, gudra un iedvesmo pozitīvas pārmaiņas. Agresīva, no darba nebeidzās. Tas pats attiecās uz Dainu Grosu – aktīvu PBLA IP locekli.

Dažiem varētu likties, ka pirms 60 gadiem dibinātā PBLA, kuras primārais mērķis bija panākt Latvijas neatkarības atjaunošanu, ir savu misiju izpildījusi. Tomēr pēdējo gadu notikumi apliecina, ka šāda latviešu centrālā organizācija augstākā pārstāvniecība, kas koordinē latviešu diasporas aktivitātes, sniedz atbalstu Latvijai tās ār-

politisko mērķu īstenošanā un latviešu kultūras uzturēšanā un latviskās izglītības nodrošināšanā ārpus Latvijas, vēl joprojām spēlē ārkārtīgi nozīmīgu lomu mūsdienu pasaulē.

Pēdējā gadā PBLA uzmanības lokā ir bijusi Latvijas drošības situācija, latviskās izglītības un kultūras pieejamība ārpus Latvijas, kā arī ekonomiskās sadarbības veicināšana starp Latvijas un ārpus Latvijas dzīvojošajiem uzņēmējiem. Šo jautājumu risināšanā esam cieši sadarbojušies ar mūsu partneriem Latvijas valdībā – Ārlietu ministrijā, Kultūras ministrijā, Izglītības un zinātnes ministrijā, Aizsardzības ministrijā un arī Latvijas Republikas Saeimā.

Kopš 2014. gadā pieredzētā Krievijas militārpersonu iebrukuma Ukrainā un tai sekojošās Krimas aneksijas, viena no lielākajām rūpēm ir Latvijas drošības jautājums. Šajā sakarā PBLA ir:

- Atkārtoti atgādinājusi Latvijas valdībai par nepieciešamību maksimāli strauji palielināt savu aizsardzības budžetu līdz NATO noteiktajiem 2% no IKP, kā arī stiprināt Latvijas Austrumu robežu. Latvijas drošība ir mūsu valsts pastāvēšanas sturakmens. Bez ieguldījumiem savas valsts drošības stiprināšanā mēs ne vien kļūstam par viegli ietekmējamu mērķi, bet arī graužam paši savas morālās

tiesības nepieciešamības gadījumā lūgt palīdzību no saviem sabiedrotajiem NATO. Tieši tādēļ mums ir politiski svarīgi pēc iespējas ātri panākt valsts aizsardzības budžeta palielinājumu līdz 2 procentiem no iekšzemes kopprodukta, kā to paredz mūsu valsts līdždalība NATO, un kā to pagājušo gadu lūdzu Latvijas augstākām amatpersonām adresētā vēstulē. Paldies bijušajai Ministru prezidentei Laimdotai Straujmas kundzei, ka viņa iestājas par aizsardzības budžeta palielināšanu līdz 2 procentiem jau 2018. gadā, nevis 2020. gadā, kā to 2014. gadā sākotnēji bija apstiprinājis mūsu parlaments. Šie divi procenti vispirms ir vajadzīgi mums pašiem, lai nemazinātos morālā autoritāte apgalvojumiem, ka mūsu drošība ir mūsu prioritāte. Situācija ir nopietna, ko padara vēl sarežģītāku daudzie pasaulē vienlaikus samilzušie konflikti un politiskie saspīlējumi.

- Esam tikušies ar ASV amatpersonām un militārpersonām, prasot drošības garantijas Baltijas valstīm NATO 5. panta ietvaros. Pagājušā gada aprīlī atbalstījām Apvienotās Baltiešu komitejas rīkoto konferenci Vašingtonā "History Repeated: Baltics and Eastern Europe in Peril?" un decembrī Ņujorkā notikušu semināru par Baltijas un Ziemeļvalstu drošību un ekonomisko sadarbību, kurā piedalījās ap 90 dalībnieku no

Jānis Kukainis un Kristīne Saulīte. Foto: Pēteris Strazds.

diplomātu, pētnieku, žurnālistu, uzņēmēju un baltiešu sabiedrisko darbinieku aprindām.

- Esam atklāti runājuši par korupcijas riskiem Latvijā, kas atstāj negatīvu iespaidu uz drošības situāciju Latvijā saistībā ar Krievijas centieniem uzpirkt varu Latvijā.

- Pozitīvs ir š.g. 8. jūlija NATO lēmums izvietot Latvijā bataljonu no Kānādas.

- Anglijas 23. jūnija "Brexit" nenāk par labu Latvijai. ES izjukšana būtu mums katastrofā-

la.

- Par būtisku izaicinājumu Latvijas valdībai un Eiropas vienotībai pēdējos divu gadu laikā ir kļuvusi Eiropā samilzusī patvēruma meklētāju krīze, kas jau sasniegusi humanitāras katastrofas apmērus. PBLA, kuras biedru un atbalstītāju loku veido 2. Pasaulē kara rezultātā bēgļu gaitas pieredzējušie tautieši un viņu pēcteči, kā arī pēdējos gados izceļojušie latvieši, vistiešākā veidā apzinās šīs krīzes humanitāro pusi un (Turpinājums 5. lpp.)

ADELAIDĒ LIELA JUBILEJA

Artūra Berķa 90ās dzimšanas dienas svētkos 6.8.2016.g.

Ir sena patiesība, ka katrs grib ilgi dzīvot, bet neviens negrib būt vecs. Daudzināto jaunības avotu meklē jau no senām dienām, bet par spīti visiem zinātnes un kosmētikas atklājumiem, novecošana vēl arvien ir gara mūža neizbēgama sastāvdaļa. Taču, ja vecuma dienās var atskatīties uz mīlestības pilnu, radošu dzīvi, tad vecums nav nasta, drīzāk dzīves rota un pelnīts apbalvojums.

Artūrs Berķis var atskatīties uz patiešām vērtīgi nodzīvotu garo mūžu, kurā viņš nemītīgi un uzticīgi kalpojais savam Dievam, savai Dzimtenei, un savai tautai. Ir gājis gan labi, gan ne tik labi, bet kaut kā, dzīve vienmēr ir apgriezies ar saulaino pusi uz augšu, lielā mērā pateicoties Artūra strādīgām rokām

un Dieva dotam optimismam.

Artūrs auga Latvijā laikā, kad auga arī jaunā Latvijas valsts, un Artūrs ģimenes klēpī un skolā iemācījās dzimtenes mīlestību un lepnumu. Sapnis par dzīvi senču zemē izbeidzās, kad 1944. gadā, karš jauneklī iesauca Leģionā, un ceļš uz dzimteni tika slēgts uz piecdesmit gadiem. Karā un dažādās gūstekņu nometnēs (ieskaitot Zedelgemā) pārdzīvotais iedzied Artūra apziņā uz mūžu. Atbrīvots no gūsta, Artūrs aizbrauca uz Angliju un iestājās Daugavas Vanagos. Pēc dažiem gadiem ceļš veda uz Adelaidi, kur dibinājās ģimenes dzīve ar latvju zeltēni Mildu. Vēl pāris gadi, un ģimeni kuplināja dēls Imants.

Dzīve rādīja savu sūro pusi, kad mūžībā aizgāja rūpīgā mājas māte Milda, un Artūrs ar dēlu

palika vieni. Taču, daba necieš tukšumu, un mīlestība ienāca Artūra dzīvē pa otram lāgam tad, kad viņš, Vanagu darīšanās uz Džilongu aizbraucis, iepazīs ar Regīnu. Zelta greznenus mijuši, Artūrs pierunāja Regīnu, pārcelties uz Adelaidi. Labi, ka ne otrādi, jo Regīna ir liels ieguvums Adelaides Vanadzēm.

Artūrs ir nemītīgi strādājis Adelaides latviešu organizācijās. Ar savām "zelta rokām" un gudro galvu viņš ir palīdzējis celt gan Vanagus, gan Latviešu Biedrību, gan Katoļu Biedrību, un nav liedzis palīdzību arī Sv. Pētera baznīcas celšanā. Savu roku pielicis arī "Dzintariem" un Adelaides latviešu namam; jau ilgu gadu, Artūrs ir uz strīpas, kad jāpako gadskārtējais palīdzības kontainers uz

(Turpinājums 8. lpp.)

Artūrs un Regīna Berķi. Foto: Pēteris Strazds.